

© Jan Versweyveld

Dood in Venetië is adembenemend*****

Theaterrecensie - Een stokoude filosofische novelle van de Duitse auteur Thomas Mann zo bewerken dat niet een deel van je publiek – in voor een mooi, maar niet al te abstract avondje Carré – halverwege de voorstelling gillend de zaal verlaat. Dat alleen al is knap. Dikke pluim dus voor schrijver en oud-Dichter des Vaderlands Ramsey Nasr, die zelfs nog de ballen had het beroemde *Dood in Venetië* van een extra laag te voorzien.

In deze unieke samenwerking van het Internationaal Theater Amsterdam en het Koninklijke Concertgebouworkest (dat live klassieke werken van Mahler, Strauss en Webern speelt) is ook Thomas Mann zelf een personage (acteur Steven van Watermeulen). Wegvluchtend van zijn echtgenote Katja (Marieke Heebink) creëert 'Tommie' een alter ego dat hij naar Venetië stuurt om daar te beleven wat hij ooit zelf beleefde: een allesverterende verliefdheid op een minderjarige jongen. De fictieve Gustav von Aschenbach gaat op instructie van zijn schepper verder dan Mann ooit durfde te gaan. Een innerlijke strijd, letterlijk verbeeld.

© Jan Versweyveld

Het is ook dankzij de Vlaamse regisseur Ivo van Hove dat die complexe vertelling nooit resulteert in 'moeilijk' theater. Juist door de uitgekende en speelse vorm, begrijp (en voel!) je twee uur lang waar het inhoudelijk over gaat. Daar al veel van prijsgeven zou zonde zijn.

© Jan Versweyveld

Thomas Mann was een woordkunstenaar, maar de kijker staat beslist geen babbelzieke avond te wachten. Juist de vele woordloze scènes maken dit zo'n bloedmooie voorstelling. Jammer dat de slotakte wél veel gezwollen tekst bevat. Gelukkig gebeurt dat tijdens een optreden van countertenor Yuriy Mynenko. Zijn engelachtige stem zal zelfs bouwvakkers in huilen doen uitbarsten. *Dood in Venetië*, te zien tot en met 13 april, is adembenemend.

© Jan Versweyveld

